

Noitavainoa Puumalassa 1660-luvulta

Puumalasta ei historiankirjoista Huttusia löydy vielä 1561, 1646, 1660, 1664 (tosin Antero Pelkonen on aikanaan sijoittanut erään Huttusen asuinpaikan 1664 Ollilan kylän Otansaloon eli Ota- eli Otamasaloon Puumalan eteläosiin). Mutta varsin pian he Puumalaankin ilmaantuvat, sillä pitäjänhistoriankirja tietää kertoa paristakin Huttusesta 1600-luvulta:

Syksyllä 1669 pidettiin oikeudenkäynti, jossa Puumalan papisto syytti **Lauri** (Juhon poika) **Huttusta** kahden vuoden takaisista kosketuksista pimeyden maailmaan. Huttunen oli kuulemma vuoden 1667 suuren kuivuuden aikana sanonut, että "1000 pirua toisi auringon niin alas, että se polttaisi kuusenlatvat tai piilottaisi sen niin, ettei sitä koskaan voisi nähdä." Edelleen sanottiin Huttusen väittäneen, "että tuhat pirua saisi viedä hänet itsensä niin, että seitsemän pappia saisi kuuluttaa hänen jälkeensä". Samoin hän oli pyytänyt, että jos piru antaisi hänen kyntää ja kylvää rauhassa, hän antaisi pirulle puolet ensimmäisestä riihestä, jonka tulisi puimaan. Huttusta syytettiin lisäksi siitä, että tämä oli toivonut peräti tuhannen perkeleen ryömivän Puumalan pappien luo ripille ja anomaan anteeksi perkeleellisyyttään.

Naapuristosta löytyi miehiä, jotka olivat valmiita syytökset todistamaan. Huttunen itse vetosi siihen, että "hänen koko sukunsa oli ollut heikkomielistä", ja jos hän oli sanonut jotain sellaista, mistä häntä syytettiin, se oli tapahtunut hengen heikkoudesta. Myös jotkut naapurit todistivat Huttusen olleen välillä "päästään heikko". Vastatodistukset eivät kuitenkaan auttaneet. Elettiin noitavainojen aikaa, ja Huttunen tuomittiin polttorviolle. Asia kuitenkin vietiin hovioikeuteen. Miten Huttuselle lopulta kävi, ei ole tiedossa.

Toinen puumalalainen Huttunen, Hannu (Matin poika) taas kunnostautui päinvastaisissa töissä. Hän johti rakennusmestarina ainakin 1671 Puumalan kirkon rakennus- ja korjaustöitä.

Kolmas varhainen Huttunen, josta kirja kertoo, oli Tuomas Huttunen, joka vuonna 1710 sairastui ruttoon ollessaan kuljettamassa jyviä Viipurin lähellä. Taudin hän oli saanut varmasti jo Puumalassa. Jyvien kohtalona oli polttaminen.

(Lainaus on Jarmo Paikkalan kirjasta **Huttusten suku 1C**)